

Arrest

nr. 78 303 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 12 juli 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 27 oktober 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 januari 2012 met nr. 73 157 worden aan verzoeker tevens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 20 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten D.I.A.

geboren te (...), op (...)

van nationaliteit: Irak

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/01/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(...)”

2. Over de rechtspleging

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Het opschrift van het verzoekschrift vermeldt in voorliggend geval niet dat een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring worden ingediend. Krachtens artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt huidig verzoekschrift bijgevolg geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt een exceptie *obscuri libelli* opgeworpen. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt immers dat verzoeker achtereenvolgens als bestreden beslissing opgeeft *“het beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten”* en *“de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding d.d. 20 januari 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus”*.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker als bestreden beslissing het bevel van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2012 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Ter terechtzitting van 27 maart 2012 bevestigt de advocaat van verzoeker dat het voorwerp van het beroep uitsluitend het bevel betreft van 20 januari 2012 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het beroep is derhalve ontvankelijk *ratione materiae*.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: Gezamenlijke schending van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet") en art. 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ("EVRM").

Art. 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde(...)"

Art. 3 EVRM stelt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Verzoeker heeft op 1 februari 2012 een verzoek tot regularisatie ingediend op basis van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet (zie Stuk 3).

Indien de bestreden beslissing uitwerking zou verkrijgen, betekent dit dat Verzoeker van het grondgebied kan worden verdreven en dat hem de mogelijkheid wordt ontnomen om machtiging te verkrijgen voor een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Dit houdt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in voor Verzoeker, en druist in tegen voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet, die de mogelijkheid voorziet tot regularisatie van vreemdelingen.

Bovendien houdt een onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing een onmenselijke behandeling in van Verzoeker. Door Verzoeker immers niet toe te laten alle rechtsmiddelen te kunnen uitputten, zou hij worden teruggestuurd naar een land waarbij Verzoeker reeds te kennen heeft gegeven dat hij ernstig risico loopt om vermoord te worden. Wanneer de Vreemdelingenwet voorziet in een regularisatiemogelijkheid, dient dit middel te worden uitgeput teneinde Verzoeker de kans te geven zich alsnog in België te vestigen en niet teruggeleid te worden met gevaar voor eigen leven.

Besluit: de bestreden beslissing is ongeldig en dient te worden geschorst en vernietigd."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat er zich op het ogenblik van de bestreden beslissing geen hangende regularisatieaanvraag in het administratief dossier bevond. Zodoende kon de verwerende partij daar geen rekening mee houden. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift overigens dat hij zijn aanvraag heeft ingediend op 1 februari 2012, dus na het nemen van de bestreden beslissing.

Bovendien benadrukt de verwerende partij dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen, noch schort het de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel op. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel kan worden genomen.

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) aantoon. Om tot een schending van dat artikel te kunnen besluiten, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat dit artikel kan worden geschonden volstaat evenmin.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt waar hij stelt dat hij bij een terugkeer naar zijn land het risico loopt om te worden vermoord. De verwerende partij merkt op dat dat uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat hij er niet in is geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in

de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft verzoeker niet erkend.

Ten slotte wijst de verwerende partij er op dat verzoeker zijn verdediging voor de Raad kan laten waarnemen door zijn advocaat en dat nergens uit blijkt dat op verzoeker de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. De procedure voor de Raad heeft trouwens enkel in de gevallen opgesomd in artikel 39/79 van de vreemdelingenwet een schorsende werking.

4.3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en uit hij kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing, zodat wordt aangenomen dat verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Op het ogenblik van de bestreden beslissing luidde deze bepaling als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet beschikt over de nodige binnenkomstdocumenten, met name een geldig paspoort met een geldig visum. Deze feitelijke vaststelling wordt door verzoeker geenszins betwist.

In de bestreden beslissing wordt tevens melding gemaakt van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werden geweigerd. Deze feitelijke vaststelling wordt door verzoeker evenmin betwist.

In de mate waarin verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij op 1 februari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, stelt de Raad vast dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 februari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen heeft ingediend. Uit de door verzoeker bij huidig verzoekschrift gevoegde documenten (zonder bewijs van aangetekende zending) blijkt dat op 1 februari 2012 bij de burgemeester van Sint-Truiden een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend, i.e. nadat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten had genomen op 20

januari 2012. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij met deze informatie geen rekening heeft gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt ten overvloede op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschoort (*cf.* o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), noch verhindert een dergelijke aanvraag dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

De Raad wijst er bovendien op dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. In voorliggend geval is verzoeker niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum en krijgt hij daarom op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt er met verwijzing naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op gewezen dat de asielaanvraag van verzoeker op 12 januari 2012 negatief werd afgesloten. Deze vaststellingen zijn volgens de Raad voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en worden door verzoeker overigens niet betwist.

De Raad laat ten slotte volledigheidshalve gelden dat de vaststelling door de verwerende partij dat een in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde situatie zich voordoet geenszins uitspraak doet over een recht op verblijf en met andere woorden geen uitstaans heeft met de appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij in het kader van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De loutere omstandigheid dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet wordt ingediend, *in casu* na de datum waarop het bestreden bevel werd genomen, maakt niet dat de aanvrager zonder meer moet worden toegelaten tot verblijf op het Belgische grondgebied.

Verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat de verwerende partij op onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot haar besluit is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3.2 In het middel voert verzoeker ten slotte de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De Raad wijst erop dat verzoeker om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoeker in voorliggend geval verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en naar het feit dat hij een ernstig risico loopt te worden vermoord. Verzoeker brengt evenwel geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen noch bewijzen aan die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en

reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De Raad stipt tevens aan dat verzoekers bewering als zou hij een ernstig risico lopen te worden vermoord, een herhaling vormt van hetgeen hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft verklaard. Voormeld asielmotief werd op 27 oktober 2011 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en op 12 januari 2012 door de Raad niet weerhouden om een vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 of een reëel risico op het lopen van ernstig schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de mate waarin verzoeker betoogt dat *“wanneer de Vreemdelingenwet voorziet in een regularisatiemogelijkheid, [...] dit middel [dient] te worden uitgeput teneinde Verzoeker de kans te geven zich alsnog in België te vestigen en niet teruggeleid te worden met gevaar voor eigen leven”*, herhaalt de Raad dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen werd ingediend nadat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing had genomen. De Raad benadrukt dat de wettigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). Het kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook niet ten kwade worden geduid met deze aanvraag geen rekening te hebben gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET